

[Ib Christensen]

bageholdenhed på arbejdsmarkedet, en afgørende forudsætning for at få renten bragt ned, en afgørende forudsætning for at få opsparring og investeringer ledt til arbejdspladser i erhvervslivet i stedet for passivt til jord og anden fast ejendom.

Det fjerde område, vi heller ikke har fået noget at vide om, strejfede jeg før; det drejer sig om de bindinger, vi rent faktisk bliver underlagt gennem det nye valutasamarbejde i EF, og i den sammenhæng også de bindinger, der ligger i og med, at vi får et direkte valgt Europa-Parlament. Regeringen har heller ikke ved denne lejlighed ytret noget som helst om sin vilje til i givet fald at acceptere, at Parlamentet får øget kompetence.

Alle disse tunge krabater har vi intet som helst fået at vide om. Det er centrale ting, både af indenrigs- og udenrigspolitisk karakter. Intet er der blevet oplyst. Derfor må jeg konkludere, at det altså er rigtigt, at regeringen ligger underdrejet, og at denne debat alt i alt absolut har været mere tilslørende end opklarende.

Waldorff (VS):

Her ved tredjebehandlingen har vi endnu en gang oplevet, hvordan socialdemokratiet forsvare sin politik. Det er noget, vi har set i en masse tilfælde, og det er nok blevet mere udpræget, efter at man har fået dannet SV-regeringen. Man forsvare sin egen politik ved at sige: se, der er nogle til højre for os, se, der er også nogle til venstre for os, altså befinder vi os på den rette vej. Socialdemokratiet følger en midterbane, der er nogen på begge sider, alting er i orden.

Det var det, vi hørte, både fra finansministeren og fra hr. Camre. Vi har tidligere hørt det fra en masse andre. Det er simpelt hen ynkeligt. Til venstre har man en gruppe socialistiske partier, som faktisk kæmper for at løse en række konkrete problemer, som den arbejdende befolkning har i dag. Til højre har man det ynkeligste udtryk for den småborgerlige, aggressive oprørsstemning, som findes i befolkningen. At køre i midterbanen i et kapitalistisk samfund betyder, at man accepterer dette samfund. Det betyder, at man arbejder på at stabilisere det kapitalistiske samfund. Det er konkret det, man arbejder på.

Socialdemokratiet er med sin politik med til at opretholde et samfund og arbejder aktivt på at opretholde et samfund, som betyder, at de unge bliver smidt ud i arbejdsløshed, som betyder en nedslidning af arbejdskraften, som bl. a. indebærer, at færre og færre når pensionsalderen som betyder, at halvdelen af befolkningen lever i undertrykkelse, nemlig kvinderne. Det er det samfund, som hr. Camre benævner demokratiet, og som han stolt bekender sig til og vil forsvare. Socialdemokratiet har opgivet ethvert forsøg på – det er sket for længe siden – at arbejde sig frem mod socialismen.

Men socialdemokratiet har også opgivet ethvert forsøg på at forsvare sin politik med henvisning til, at den modsvarer nogle behov, som eksisterer i den arbejderklasse, som man stadig ved folketingsvalg efter folketingsvalg henter sin styrke fra. Det er karakteristisk bl. a. for debatten her, at begrebet arbejderklassen kun blev nævnt én eneste gang af den socialdemokratiske ordfører, nemlig da hr. Camre begyndte at citere fra mit indlæg i den første runde. Ellers er arbejderklassen fraværende i den socialdemokratiske politik.

Ud over at hr. Camre altså havde misforstået det med dronningens placering – hr. Camre har tydeligt svært ved at finde rundt i det dér med storkapital og arbejderklasse og alle de der ting – så var det afslørende, at hr. Camre og socialdemokratiet meget omhyggeligt undgik at gå ind i en diskussion om, hvad det er for en rolle, socialdemokratiet spiller i dag. For socialdemokratiet, det fremgik også meget tydeligt, er det eventyr at snakke om socialisme, for socialdemokratiet er det også eventyr at snakke om klassesamfund.

I den første runde havde VS to meget konkrete angrebspunkter imod den politik, som bliver bekræftet her i finansloven. Det drejer sig om reallønnen, og det drejer sig om arbejdsløsheden. Vi sagde med hensyn til reallønnen, at der er al mulig udsigt til en yderligere forringelse af den realløn, som allerede i 1978 er blevet betydeligt forringet. Det fik vi ikke noget svar på. Det eneste, man har at byde på, er de erklæringer, som regeringen har udslynget, nemlig at vi kan se frem til en forbrugsudvikling på 1-2 pct. Nu er der altså kommet et nyt pristal, som fjerner forudsætningerne for den forudsigelse. Men af takti-